

Στην λέσχη θα τρώμε με μόνο κριτήριο την πείνα μας

Η επιστροφή από τις χριστουγεννιάτικες διακοπές, δεν ήταν για όλες μας η ίδια. Και μπορεί εμείς να προετοιμαζόμαστε για την εξεταστική, ωστόσο οι εργαζόμενοι/ες της λέσχης έχουν να αντιμετωπίσουν μια πιο δυσμενή κατάσταση. Συγκεκριμένα το διοικητικό καθεστώς της λέσχης (Πανεπιστημιακή αρχή και εργολαβία) αποφάσισε να μην ανανεώσει τις τρίμηνες συμβάσεις εργασίας 5 εργαζομένων και να εφαρμόσει κυλιόμενες προσλήψεις. Αυτό συνέβη καθώς συνειδητοποίησαν ότι λόγω των μειωμένων μερίδων που απαιτούνται την συγκεκριμένη περίοδο κάποιοι «περισσεύουν». Παρατηρούμε δηλαδή την συνήθη πρακτική κάθε αφεντικού, να ξεζουμίζουν δηλαδή τις εργαζόμενες σε απaráδεκτες συνθήκες εργασίας για όσο καιρό τις χρειάζονται και στην συνέχεια να τις «πετάνε» όταν αποφασίσουν ότι «βγαίνει η δουλειά και με λιγότερους».

Τα εργαζόμενα άτομα, με αντανακλαστικές αντιδράσεις, κατάφεραν να πάρουν διαβεβαιώσεις ότι θα τους επιστρέψουν όλα στα πόστα τους. Ωστόσο το αίτημα για μόνιμες συμβάσεις εργασίας παραμένει και δεν χρειάζεται να τονιστεί η σημασία του να μην ζεις μέσα στην ανασφάλεια. Εμείς ως φοιτη(ρι)ες και παράλληλα εργαζόμενες γνωρίζουμε πολύ καλά τι σημαίνει επισφάλεια και όσες δεν το γνωρίζουμε θα το αντιμετωπίσουμε σύντομα. Για τον λόγο αυτό στεκόμαστε αλληλέγγυες σε κάθε διεκδίκηση των εκμεταλλεζόμενων εντός και εκτός του ΑΠΘ, από τους εργαζόμενους στην λέσχη μέχρι αυτούς στην καθαριότητα και την τεχνική υπηρεσία. Να συνδεθούμε μαζί τους και να αγωνιστούμε από κοινού ενάντια στο καθεστώς άγχους, επισφάλειας και μιζέριας που θέλουν να μας επιβάλλουν.

Όσο συνεχίζεται ο αγώνας των εργαζομένων στη λέσχη, τόσο συνεχίζει και ο δικός μας από εκεί που είχε μείνει. Όλα τα χρόνια ύπαρξης της, η λέσχη αποτελεί χώρο παρεμβάσεων και αγώνων. Με αυτούς τους αγώνες λοιπόν, είναι η μοναδική λέσχη που δεν κατάφερε να αναδιαρθρωθεί, να επιβάλλει την κάρτα σίτισης, να ελέγχει πάσο και να χρεώνει 3 ευρώ την μερίδα νερωμένα μακαρόνια. Έτσι καταφέραμε να τρώμε μαζί μετανάστες, άστεγες, φοιτητές πέραν του ν+2, ακόμα και φοιτητές άλλων σχολών. Αυτό δεν είναι κάτι που το Πανεπιστήμιο

αφήνει απλά να συμβεί, είναι το αποτέλεσμα μιας διαρκούς ταξικής πάλης αυτών που αγωνίζονται για τις ανάγκες τους, απέναντι σε ό,τι τους εκμεταλλεύεται. Σε αυτήν την πάλη κάθε νίκη του ενός είναι ήττα του άλλου. Ας υπενθυμίσουμε λοιπόν, πως το φαγητό της λέσχης για εμάς δεν είναι ούτε “χάρη”, ούτε “δικαίωμα”, αλλά μας ανήκει και κανείς δεν θα μας το πάρει.

Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους επιβάλλουν την αντίληψη ότι δεν έχουμε ανάγκες και μας αξίζει μόνο ό,τι αγοράζουμε με τα ψίχουλα που μας δίνουν τα αφεντικά, και έτσι αποσύρεται σταδιακά από την λέσχη, αφήνοντας χώρο στις επιχειρήσεις να αναλάβουν τον ρόλο του. Προφανώς, όπως και το Πανεπιστήμιο, έτσι και οι εργολαβίες δεν διατίθεται να σπαταλούν λεφτά για δωρεάν μερίδες στους φοιτητές, πόσο μάλλον σε οποιοδήποτε άλλον. Έτσι μειώνονται οι μερίδες σε ελάχιστες, μόνο για αυτές που πληρούν τα οικονομικά κριτήρια που θέτει η διοίκηση της λέσχης. Αλλά ακόμη κι αν πληρούμε τα κριτήρια, υποχρεούμαστε να περιμένουμε ώρες σε ατέλειωτες ουρές για μία μερίδα από παραβρασμένο κριθαράκι και μαραμμένη σαλάτα. Όμως, όπως πρόσφατα ενημερωθήκαμε “η λέσχη έχει αλλάξει καθεστώς και ήδη γίνονται έλεγχοι”. Το να τρώμε όλ@ χωρίς διακρίσεις και αποκλεισμούς το κερδίσαμε με αγώνες και δεν θα θα επιτρέψουμε την λέσχη να γίνει άλλο ένα κόστος στην καθημερινότητα μας. Μια καθημερινότητα που βαρύνεται με νοίκια, διαβάσματα, λογαριασμούς και πληρώνεται 3 ευρώ την ώρα με μισά ένσημα.

**δεν δείχνουμε πάσο
δείχνουμε ταξική αλληλεγγύη**

**σπάμε τον έλεγχο και δεν αιτούμαστε
κάρτα σίτισης**

**Αυτόνομη Παρέμβαση στους
Ηλεκτρολόγους και Μηχανολόγους**

ανοιχτό σχήμα κάθε Δευτέρα στις 19:00 στο στέκι
στο φουαγιέ
aphm.espivblogs.net